

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XI. De aliis bonis & commodis, ex sui cognitionis exercitio oriundis

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

esse gratiam & misericordiam, non nostram diligentiam vel meritum. Ita ut dum quis fragilitatem, & miseriam suam agnoscat, non animo cadit nec timidior fit, sed potius vegetior & fortior redditur, eo quod cogatur sibi diffidere, & omnem fiduciam in Deo collocare. Idque illud ipsum est, quod ait Apostolus Sanctus Paulus: *Cum infirmior tunc potens sum* Hoc est: *Cum humilior, tunc exaltor*. Sicque de-

claratur à SS. Augustino & Ambrosio: Dū me humilio & deicio, & agnosco me nihil posse, & infirmitatem & fragilitatem meam adducito, tunc erigor & leuor: dumque exactius agnosco & video fragilitatem & infirmitatem meam oculos in Deum figens, me robustiorem & alacriorem ad omnia sentio: ipse enim tota fiducia & spes mea est. *Et erit Dominus fiducia eius.*

Ex his intelligere erit, humilitatem non esse, nec ab illa desperationem & pusillanimitates certas oriri, quæ solitæ sunt provenire in nostro profectu, eo quod nobis persuadeamus nunquam nos virtutes parare posse, nec superare peruersam nostram conditionem & inclinationem: alias in officiis & ministeriis, quæ iniungit vel posset iniungere obedientia: utrum aptus ero ad confessiones audiendas, vel ut in missiones ableger, vel ad alia similia. Videtur id humilitatis esse, sed sæpenon est, potiusque ex superbia ortum habet. Conuertit enim quis in se oculos, quasi suis viribus industria & diligentia tale quid valeret, quod in Deum dirigere debuerat, in quo omne nostrum robur & fortitudo est. *Dominus illuminatio mea & salus mea, quem timebo? Dominus protector vita mea, à quo trepidabo? Si consistant aduersum me castra, non timebit cor meum, se erigat aduersum me praeliū, in hoc ego sperabo.* Et, *Si ambulauero in medio umbrae mortis non timebo mala, quoniam tu mecum es.* Quarta verborum diuersitate vnam eandemque re Prophetam explicat: pleni sunt huius omnes psalmi, ut indicetur affectus & fiducia abundantia, quam ille habebat,

& quā nos habere fas est. *In Deo meo transgrediar murum.* quantumuis altus sit, nihil se mihi opponere poterit, ipse gigantes locustis superabit. In Deo meo leones & dracones inueniam, cuiusque gratia & fauore fortes erimus. *Qui docet manus meas* Psal. 17. 35. *ad praelium, & posuisti ut arcum arcum brachia mea.*

CAPVT XI.

De aliis bonis & commodis, ex sui cognitionis exercitio oriundis.

IN TER omnia media, quæ ex nobis habere possumus, ut nobis Deus gratiam & dona sua communicet; præcipuum merito est, ut nos humiliemus & fragilitatem & miseriam propriam agnoscamus. Ideo aiebat S. Apostolus Paulus: *Libenter igitur glorior in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi.* Et Diuus Ambrosius in verbalibus hæc? *Placeo mihi in infirmitatibus,* dicit: *Si gloriandum est Christiano, in humilitate gloriandum est, de qua crescitur apud Deum.* Hæc enim regia via est, quæ eo perducit. Ad hoc probandum adfert Sanctus Augustinus illud Prophetæ: *Pluuiam voluntariam segregabis Deus hereditati tuæ, & infirmata est; tu vero perfecisti eam.* Quando creditis Deum pluuiam voluntariam & gratiosam donorum & gratiæ hereditatiuæ, id est, animæ daturum? *Et infirmata est:* dum infirmitatem suam & miseriam agnoscet, Deus illam perficiet, & in illam pluuiam donorum voluntaria & gratiosa descendet. Quo enim pauperes mendicæ paupertatem & vlcera sua misericordibus diuitibus magis aperiant, tanto magis illos ad pietatem & charitatem mouent, & largiores eleemosynas recipiunt, sic & quo quis se magis humiliat, & se agnoscit, & miseriam magis detegit, quo diuinam misericordiam plus inuitat & mouet ad sibi compatiendum &

Isa 40.29.

condolendum, & maiorem donorum copiam illi communicandum. *Qui dat laxo virtutem, & his, qui non sunt, fortitudinem, & robur multiplicat.*

Sui ignorantia vitiorum plerorumque font.

Vt breui compendio magna bona & commodahuius exercitii complectar, dico ad omnia remedium generale esse sui cognitionem. Ideoque in quaestionibus, quæ in spiritualibus colloquiis proponuntur, unde tale quid oriatur, & quod illi sit remediū? fere in omnibus responderi potest, id oriri sui cognitionis defectu, & remedium esse se cognoscere & humiliare. Si enim quæras, unde oriatur, quod proximum iudices, respondeo sui cognitionis defectu fieri, si enim in tuum ipsius sinum inspiceres, tot tibi intuenda & plangenda reperies, vt tibi necesse non sit aliena curare. Si quæras, quæ fiat, quod aspera & morosa verba proximo dicas? dico & hoc eiusdem defectu fieri, si enim te nosces, & te tanquam omnium minimum haberes, & vnumquemque vt superiorem suspiceres, non eo hoc modo alloqui auderes. Si petas, unde nascantur excusationes, querelæ & murmuraciones hæ: Cui hoc vel illud non mihi datur. quare tali ratione tractant? certum est & inde oriunda esse. Si scire velis, qui fiat quemquam plus æquo turbari & tristari, dum tali vel tali tentatione obruitur? vel dum videt se sapius labi, & ideo illum dolore affici & quasi animum despondere? etiam defectu propriæ cognitionis procedit: si enim humilis esses, & cordis malitiam aduerteres, non turbaberis, nec ideo desperares, sed potius obstupesceres, quod peius tibi nõ contigerit, & in maiora non sis lapsus, & Deum laudares & gratias ageres, quod manu sua, ne caderes te sustentet, quod proculdubio cõtingisset, nisi ille te retinisset. Ex vitiorum sentina & fonte quid non mali fluere potest: ex tali fimeto tales odores sperandi sunt, & à tali arbore tales fructus. In verba illa Prophetæ: *Recordatus est, quoniam puluis sumus*, dicit sanctus Anselmus: Magnum nec mirum est, si ventus puluerem secum ferat & rapiat.

Psal. 102. 14. Ansel. l. de studiis c. 41.

Legimus de P. nostro Francisco Borgia, quod quodam tempore ei proficiscenti in via obuius fuerit quidam nobilis vir, ei amicus, qui aduertens quanta cum paupertate & incommoditate iter faceret, & ei compatiens rogabat, vt maiorem sui curam haberet. Pater hilari & simulato vultu respondit: Hanc pro me sollicitudinem depone, nec cogita tam male mihi prouisum vt putas, certior enim sit, me semper metatorem præmittere, qui & hospitium & omnia necessaria in aduentum meū parat. Quærete vero nobili illo, quis ille esset, quæ præmitteret, respondit: Mei ipsius cognitio est, & eius quæ mereor consideratio, qui est infernus ob crimina mea, & dum quæ hac cognitione munitus ad hospitium quantumlibet male præparatum venio, commodius mihi videtur, quam merita mea exigant.

In annalibus fratrum Prædicatorum refertur de S. Margarita eiusdem ordinis, quod cuidam viro Religioso, pio & spirituali dixerit inter alia, quod sapius Deo supplicasset, vt ostenderet ei viam, quam antiqui Patres ingressi erant, & tam ei placuerat, vt tot dona & gratias de ipsius manu accipere mererentur: Et quod quadam nocte dormienti apparuerit liber aureis characteribus conscriptus, & statim audierit sibi dicentem vocem: Surge & lege, quod surrexerit, & pauca verba, diuina tamen & cælestia legerit. Hæc seniorum patrum perfectio fuit, Deum amare, seipsum contemnere, neminem spernare nec iudicare. Et statim liber euauit.

CAPVT XII.

Quam expediat nos cognitione propria exerceri.

EX dictis facile erit intelligere, quæ expedit nos nostri cognitione exerceri. Rogat Thales vnus sapiētū Græcorum, quod inter omnia naturalia esset scitu difficillimum, respondit hominē se posse nosse. Amos. 3. 6. n. quæ in nos habem? tã est, vt cognoscere non